

”Har du aldrig tänkt på att ge ditt liv till Herren?”

Här nedan publicerar vi en intervju som gjordes med Andrea Cumin, ung arkitekt från Genua, inför hans prästvigning i Rom den 26 maj, då 38 medlemmar av Opus Dei från hela världen samtidigt vigdes till präster.

2007-05-30

1. Hur har din livsväg sett ut under åren från det du lärde känna Opus

Dei till nu, dagen före din prästvigning?

Jag skulle vilja säga att jag gått en normal väg. Jag lärde känna Opus Dei år 1989, det var på en grundkurs i kristen tro som jag följde under ett par månader tillsammans med några vänner. På sommaren samma år deltog jag i ett arbetsläger i Polen som organiserats av några universitetsstuderande tillhörande Opus Dei, tillsammans med deras kollegor: vi hjälptes åt att bygga en kyrka i ett kvarter i utkanten av Krakow. Det blev en avgörande upplevelse för mig på grund av arbetsklimatet, som präglades av vänskap och förtroende, sympati och kristen fromhet; det var den luft man inandades under arbetet med detta projekt; därtill kom de mänskliga och kristna dygder som deltagarna vinnlade sig om (och också lyckades! att följa), och som för mig innebar början på ett djupare och mer

medvetet engagemang i det kristna livet. Sedan jag funderat över saken ganska länge och uppskjutit beslutet en viss tid, anhöll jag under påsken 1990 om inträde i Opus Dei som numerarie, och så började jag att försöka leva i Opus Deis anda av helgelse i mitt arbete (vilket under den perioden av mitt liv innebar studier), och i mina övriga aktiviteter och livsomständigheter: vänner, sport, musik, utflykter i bergen etc.

2. Hur upptäckte du din kallelse?

Jag är född och uppväxt i en kristen, praktiserande familj och har mina föräldrar att tacka för mycket, liksom övrig familj och släkt, innefattande tron på Jesus och Guds Moder ända sedan min barndom, och därmed alla viktiga kristna värden. Jag deltog i församlingens aktiviteter (scouterna och katolska aktionen) och kunde knyta underbara vänskapsband som både mänskligt och andligt sett varit

till min hjälp och som utan tvivel medverkat till att jag upptäckt min kallelse.

Under arbetslägret i Polen framkastade en vän oväntat följande fråga: ”Har du aldrig tänkt ge ditt liv åt Herren?” Frågan krävde uppenbarligen inget svar men öppnade en mycket vid horisont och ingav mig mycken oro under den fasen av mitt liv, som fram till dess karakteriserats av sorglöshet, nöjen, sport och vänner.

Då funderade jag på att begränsa mina besök på Opus Dei-centret, en smula för att undvika att på nytt behöva möta temat kallelsen under den andliga vägledningen; men jag måste säga att jag snart övergav denna föresats på grund av den tvåfaldiga dragningskraften från aktiviteterna som anordnades på centret: å ena sidan hög nivå mänskligt, kulturellt och inom

sportaktiviteter mm; å andra sidan aktiviteter i fullkomlig harmoni med det kristna livet. Några exempel på vad jag upplevde: veckoslut med intensiva studier (tentamensläsning) då man alltid fann tid för Mässan och en del bön; skidturer eller utflykter i bergen, som innebar Rosenkransbön under bilfärden dit. (Varför inte? Resan tar två timmar!!) nattliga bergsbestigningar eller klättring upp till alphyddor, med övernattnig under bar himmel, efter en kort samvetsrannsakan, och många andra exempel. Det var detta sätt att med stor naturlighet förena vardagslivet med relationen till Gud som övertygade mig...

Sålunda, den 13 april 1990, vid påsk, under ett möte med universitetsstuderanden i Rom, anhöll jag om att bli antagen inom Opus Dei. För mig var detta ett avgörande ögonblick, karakteriserat mindre av mitt val (såsom många ofta säger till mig) än

av en medvetenhet att (trots allt) vara utvald.

Kallelsen till prästämbetet är för mig "helt enkelt" (så att säga! Jag vet mycket väl att det handlar om en oerhörd gåva!) en specificering av den första kallelsen till celibat inom Guds Verk.

3. Du var under många år arkitekt i Genua och även ledare för ett studenthem; sedan blev det teologistudier i den internationella miljön på seminariet i Opus Deis Prelatur: vilken gemensam tråd förenar dessa till synes skilda erfarenheter?

Jag tror att den ledande tråden är Guds vilja och plan. Jag inser att "jag blivit ledd" genom dessa yrkes- och livs- erfarenheter mera än att jag själv skulle ha förutsett eller valt dem. Det är klart att det har funnits val och beslut från min sida, men ofta gällde de möjligheter eller val

som erbjudits mig, och som jag själv inte hade sökt. Och med en titt i backspegeln måste jag säga att är det mycket bättre på detta sätt, för annars skulle jag inte ha upptäckt och lärt känna många mycket sköna ting!

4. Vilka känslor har du inför den nära förestående prästvigningen?

Framför allt bristen på proportioner och det inadekvata instrumentet jämfört med uppgiften: det är vad jag vill säga från mänsklig, andlig och intellektuell synvinkel. Människor väntar sig mycket av en präst, även om de inte säger det, framför allt ett gott mottagande, råd och... helighet. Jag är säker på att Guds nåd finns där som en hjälp i varje omständighet i nödvändigt mått. Men ändå är det som att kliva över relingen, sätta ner fötterna utanför båten och acceptera inbjudan att börja gå!

5. Vad tänkte dina föräldrar om ditt val av kallelse och vad tänker de idag om din prästvigning?

Det borde de själva svara på!! Men av vad jag ser och efter vad de säger till mig, verkar det som om de idag är mycket nöjda: min mor är i ett tillstånd av upphetsade men mycket glada känslor inför den positiva händelse som väntar, den nära förestående ceremonin; min far, som alltid framför allt tänker på praktiska och logistiska aspekter (som en god officer i armén) är mera tillbakahållen i sina yttre manifestationer men med samma djupa deltagande och rörelse (som en god alpjägare!).

I början när pappa och mamma inte kände till Verket, gick de med fötter tunga som bly och bad om råd hos någon präst, som lugnade dem. Men allt utan att jag visste om det, (de har berättat det först ett tiotal år efteråt,)

och de har alltid gett mig stor handlingsfrihet. Jag är enormt tacksam mot mina föräldrar för deras vaksamma hållning men också för den tillit och stora frihet jag vuxit upp i.

**6. Vad har du lärt dig i Opus Dei?
Vilken undervisning från
grundaren den helige Josemaría
har gjort speciellt intryck på dig
och förändrat dig?**

Några få rader räcker inte för att besvara denna punkt, inte heller en lång lista. Jag begränsar mig till det som slagit mig mest i den helige Josemarías undervisning, och då minns jag åter en tidigare fråga: jag skulle säga att det kanske är enheten i livet som är det som har slagit mig mest av allt, från det ögonblick då jag lärde känna miljön och människorna i Verket. Det vill säga att man lär sig att i den unika personliga existensen (alltså på det enda möjliga sättet för

en människa) förena aspekter som svårligen verkar kompatibla: det kristna livet och det vardagliga livet, relationen till Gud och studierna, arbetet och relationerna till andra: att veta att man är Guds barn men också "ansvarig" för världen.

7. Vad väntar dig efter prästvigningen?

Det vet jag inte! Förmodligen kommer jag under sommarmånaderna att vara verksam inom pastoral praktik, sedan får vi se. Den ledande tråden, som vi har talat om, kommer att fortsätta att visa mig vägen!